

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis discernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

Art. I. De primo ad statum clericalem ingressu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

ARTICVLVS I.

De primo ad statum Clericalem
ingressu.

QVONIAM in omni actione suscipienda (ut loquitur Catechismus Romanus p. 2. capit. 7.) magno opere refert, quem sibi quisque fixam constituat (optimo enim sine posito, recte omnia consequuntur) si de hoc inprimis qui sacri initiari volunt, admonendi sunt ut nihil sibi tantum munere indignum proponant; &c. Alij enim eo consilio ad hanc vivendi rationem se convertunt, ut qua ad vitium vestitumque necessaria sunt, parent; ita ut praeter quantum nihil aliud in sacerdotio, quemadmodum vulgo ceteri omnes in quovis sordidi artificii genere, spectare videantur. Quamvis enim ex Apostoli sententia, natura, & divina lex jubeat, ut qui altari servit, ex altari vivat: tamen gustus & lucri causa ad altare accedere, maximum sacrilegium est. Alios honoris cupiditas & ambitio ad Sacerdotalem ordinem ducit. Alii vero, ut divitiis affluant, initiari volunt; cujus quidem rei illud argumento est, quod nisi opulentum aliquod Ecclesiasticum beneficium eis deferatur, nullam sacri Ordinis cogitationem habent. Hi vero sunt, quos Salvator noster mercenarios appellat, &c. Illi autem ostio in Ecclesiam merito, introire dicuntur, qui à Deo legitime vocati, Ecclesiastica munera eius unius rei causa suscipiunt, ut Dei honori inserviant.

Quibus quidem verbis monentur quicumque in Christi Domini Clerum cooptari cupiunt, ut antequam illius sanctuarium ingrediantur, serio apud se perpendant, num se ad sublime illud vitae genus divino nutu vocatos agnoscant. Neque enim quisquam sumit sibi honorem (ut ait Apostolus Hebr. 5.) sed qui vocatur à DEO tanquam Aaron.

Quod ut facilius & certius quisque perspicere possit, confide-

considerare debet num à DEO acceperit ea, quæ ad ministeria Ecclesiastica ritè obeunda requiruntur: quos enim vocavit, hos (juxta dictum ejusdem Apostoli 2. Corinth. 3.) idoneos fecit ministros novi testamenti.

Atque in primis debet attendere num ulla Censura, Irregularitate, aut alio simili impedimento sit obstrictus? num aliquibus pravis inclinationibus aut vitiis cum Clericali vitæ sanctimonia & diametro repugnantibus obnoxius sit; num litteraturam sufficientem sit adeptus, aut saltem ad illam adipiscendam idoneus judicetur? Confideret præterea quæ sit ejus mens, quod consilium, quis voluntatis scopus, in hoc Clericali statu amplectendo? quonam ejus intentio feratur: *Universos enim* (inquit S. Bernardus super illa verba: *Ecce nos reliquimus omnia, &c.*) *in Ordinibus Ecclesiasticis, caterisque ad sanctorum pertinentibus, honorem quærentes proprium aut divitiarum, vel corporis voluptatem, postremo quæ sua sunt, non quæ Iesu Christi, manifestè prorsus & indubitanter non ea, quæ ex Deo est charitas, sed aliena à Deo, & quæ omnium malorum radix est, cupiditas introducit.*

Denique, quod præcipuum est, superioris & prælati voluntatem ausculter; non precibus importunis, aut aliorum interventu animum ejus flectere nitatur; nihil abscondat eorum quæ ab eo sciri debent; sed totum se illius discretioni & providentiæ permittat.

Porro ad vocationem illam divinam certius dignoscendam, conducere plurimum potest, si (quod à plerisque sanctorum factum legimus) qui Clericali militiæ adscribi cupit, paululum se à negotiis læcularibus, & mundi conversatione subducat, & in aliquo secessu antea vitæ rationem à seipso reposeat, conscientiæ sordes diligenter abstergat, ut purgato mentis oculo, adspirante cœlestis gratiæ luce, clariùs perspicere possit, quæ sit in re tanti momenti divina voluntas: ad quod etiam viri prudentis
confi-

consilio plurimum juvari poterit: certè S. Paulus ad Ap-
stolatum ipsiusmet Christi Domini voce destinatus, & ce-
lestibus gratis usque ad miraculum perfusus, non nisi
nanix interventu divinæ voluntatis consilium agno-
vit.

ARTICVLVS II.

De habitu, & Tonsura Clericali.

DE his jam aliquid suprâ Tractat. capit. 7. sacræ ordina-
tionis doctrinam explicantes, delibavimus; quæ
quoniam non minimi momenti esse censentur, paulo ac-
curatius, breviter tamen hic denuò attingere non erit in-
utile.

Atque in primis observandum est Ecclesiam sapienter
consilio voluisse, ut, *Sicut Clerici à laicis discreti esse debent in
conversazione* (ut dixit S. Anacletus Papa epist. ad Ecclesias
per Galliam institutas circa ann. Domini 167.) *ita & in
Tonsura, & in omni habitu discreti appareant.* Ex quibus
Pontificis verbis obiter colligi potest, quàm sit antiquus
ipsius Tonsuræ Clericalis usus, quem ab ipso etiam S. Pe-
tro incepisse testatur Rabanus l. 1. de inst. cler. cap. 2. asse-
ritque sanctum illum Apostolum *hunc ritum primum sum-
pisse, ut formam & similitudinem Christi in capite gestaret,*
*dum pro redemptione nostra crucis patibulum subiturus, à
sanda Iudaorum gente acutis spinarum aculeis coronaretur.*

Hæc autem Tonsura Clericalis duo præsertim secun-
dum Ecclesiam institutum requirit, primò ut Clerici com-
muni non relaxent aut nutriant: quod in plurimis Conciliis sub
anathemate prohibitum est nominatimque in Concilio
Barcionensi sub Vigilio Papa ean. 3. Concil. Romano sub
Gregorio 2. cap. ultim. Concil. Moguntino 1. sub Leone
I V. can. 15. Concil. Triburiensi sub Formoso can. 27. &
aliis.

Secundò ut in modum circuli & coronæ Tonsuram in
capite